

Sue Townsendová

ADRIANA
MOLEA

MLADÁ FRONTA

Pravdivá zpověď'

Adriana Molea

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Sue Townsendová

Pravdivá zpověď' Adriana Molea – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Sue Townsendová

ADRIANA
MOLEA

MLADÁ FRONTA

Lin Hardcastleové, přítelkyni z dětství

Přeložila Helena Hartlová

True Confessions of Adrian Albert Mole

Adrian Mole and the Small Amphibians

Copyright © 1989, 1991 by Sue Townsend

Translation © Helena Hartlová, 1996, 2003, 2008, 2017

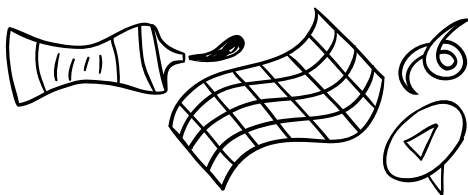
ISBN 978-80-204-4344-1 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5200-9 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5199-6 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5201-6 (Mobi)

VÁNOCE ADRIANA MOLEA

Prosinec 1984

Pondělí, 24. prosince

ŠTĚDRÝ DEN

S Vánocemi se stalo něco děsně zvláštního. Už zkrátka nejsou, co bývaly, když jsem byl malý. Po pravdě jsem se nikdy nevzpamatoval z traumatického zjištění, že mi rodiče každoročně lhali o existenci Santa Clause.

Pro mě byl tehdy, ve věku jedenácti let, Santa Claus něco jako Bůh, který všechno vidí, všechno ví, ale na rozdíl od Boha nedopustí takové ohavnosti, jako je zemětřesení, hladomor nebo automobilové nehody. Ležel jsem v posteli pod vlněnou příkrývkou (jak drsně dnes zní slova „vlněná příkrývka“, když jsme všichni okusili pohodlí evropských prošívaných dek), srdce mi bušilo a dlaně jsem měl zpocené v očekávání čerstvého svazku komiksů *Beano*. Představoval jsem si tehdy, jak se zavalitý a rozesmátý Santa Claus vyklání z nebeských saní, shlíží na naši slepou ulici a říká svým skřítkům: „Letos dejte Adrianu Moleovi něco pořádného. Je to hodný hoch. Nikdy nezapomene sklopit prkýnko na záchodě.“ Ach... to pošetilé dítě!

Ale teď, když jsem dospělý (šestnáct let, osm měsíců a dvacet dva dní, pět hodin a šest minut), bohužel vím, že

rodiče právě teď v panice křížují město a s vytřeštěnýma očima zoufale mumlají: „Co koupíme Adrianovi?“ Může se člověk divit, že Vánoce ztratily své kouzlo?

2.15 v noci: Zrovna jsem se vrátil z půlnoční mše. Jako obvykle se táhla až moc dlouho. Po první hodině koled zpívajících sborem mladých hospodyněk se matka začala ošívát. „Už budu muset domů, jinak ten zatracenej krocan do rána nerozmrzne,“ opakovala šepem.

Hru o narození Ježíška jako obvykle pokazila přítomnost živého oslíka v kostele. Nikdy se nedokáže slušně chovat a vždycky způsobí pořádný rozruch, tak proč nám ho vikář pořád vnucuje? Co je nám po tom, že jeho švagr vede oslí rezervaci?

Abych byl spravedlivý, celkem vzato byla půlnoční mše děsně dojemná. I pro mě, zapřisáhlého nihilistického existencialistu.

Úterý, 25. prosince

BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ

Docela slušná sbírka dárků, když uvážím, že je otec bez práce. Dostal jsem šedou pletenou vestu na zip, co jsem chtěl. Matka řekla: „Když chceš vypadat jako šestnáctiletý sportovní komentátor Frank Bough, klidně si to nos!“

Oxfordský slovník se mi bude hodit k rozšiřování slovní zásoby. Úplně nejlepší ze všech dárků je ovšem elektrický holicí strojek. Už jsem se oholil třikrát. Tváře mám hladounké jako biliárové koule. Někdo by měl takový věnovat Leonu Brittainovi. Nedělá to Británii nejlepší reklamu, když jeden z jejích ministrů chodí po světě jako zločinec, který strávil noc v cele newyorské policejní stanice.

Sugdenovi, matčini nesnesitelní předkové z Norfolku, dorazili v 11.30. Takže jsem vytáhl rodiče z postele, uchýlil se do svého pokoje a četl si *Beano*. Možná už jsem dnes moc

světa znalý a sečtělý, protože mě docela zklamalo, jak je ten humor dětinský.

Vynořil jsem se ze svého pokoje, zrovna když byl čas na sváteční večeři. Pak jsem byl nucen konverzovat se Sugdenovými. Do nejmenších, mysl ubíjejících podrobností mi vykládali o vegetačním cyklu brambor odrůdy krále Edwarda, od klíčků po pánev s olejem. O konverzaci na téma norský kožedělný průmysl však nejevili nejmenší zájem. Dokonce se tvářili znuděně. To už je můj osud, že mám v příbuzenstvu nevzdělance. Večeře začala jako obvykle pozdě. Matka si nikdy neosvojila umění zkoordinovat přípravu jednotlivých částí jídla. Brambory ještě nejsou opečené, a omáčka už je hotová. Šel jsem do kuchyně, abych jí trochu poradil, ale ona na mě zaječela z oblaku páry: „Koukej padat!“ Nakonec to bylo docela dobré, u stolu však chyběly vtipné slovní přestřelky; nebyla pronesena jediná veselá anekdota. Kéž bych mohl o Vánocích večeřet s nějakým televizním komikem, třeba s Nedem Sherrinem. Jeho příbuzní mají děsnou kliku. Určitě se můžou potrhát smíchy.

Sugdenovi neschvalují pití, takže pokaždé, když se moji rodiče jen *podívali* na láhev alkoholu, sevřeli rty a usrkávali čaj. (Ale ano, vážně je možné dělat obojí najednou, viděl jsem to na vlastní oči.) Večer jsme se všichni s přestávkami věnovali karetní hře. Dědeček Sugden obehrál otce o čtyři tisíce liber. Hodně se žertovalo o tom, že dědovi Sugdenovi bude vystaven dlužní úpis, ale otec mi pak v kuchyni řekl: „Ani mě nenapadne, abych mu něco podepisoval, ten starej mizera by mě hnal k soudu, dřív než bys řek’ král Edward’!“

Sugdenovi se šli brzy uložit na naše rezavá rozkládací lehátka. Za úsvitu vyrážejí na zpáteční cestu do Norfolku, protože mají obavy ze zlodějů brambor. Už vím, proč je matka tak svéhlavá a proč má sklon k nadměrnému pití alkoholu. Je to reakce na děsivou, slabomyslnou výchovu uprostřed norfolských brambořišť.

Středa, 26. prosince**SVÁTEK SV. ŠTĚPÁNA**

Za úsvitu mě probudil motor zrezivělého Forda Escorta dědy Sugdena, který odmítal nastartovat. Víím, že jsem měl sejít dolů a pomoci tlačit, ale zdálo se, že to babička Sugdenová zvládá docela dobře. Určitě je to těmi lety přehazování pytlů brambor. Rodiče moudře předstírali spánek, já ale víím, že byli vzhůru, protože jsem z jejich pokoje zaslechl drsný smích, a když dole naskočil motor a Escort se Sugdenovými konečně zmizel za rohem naší slepé ulice, zřetelně jsem slyšel zvuk zátky opouštějící láhev šampaňského a cinknutí skleniček. Nemluvě o hlasitém „Na zdraví!“.

Znovu jsem usnul, ale v 9.30 mě olízl pes, čímž mě probudil, tak jsem ho vzal na procházku kolem Pandořina domu. Volvo jejího otce na příjezdové cestě nestálo, takže se určitě ještě nevrátili z návštěvy u bohatých příbuzných. Cestou jsem narazil na Barryho Kenta, který si kopal fotbalovým míčem o zeď domova důchodců. Zdálo se, že mu pro tentokrát nechybí sváteční dobrá vůle, a tak jsem se zastavil a dal se s ním do řeči. Zeptal se mě, co jsem dostal k Vánocům; řekl jsem mu to a otázal se, co dostal on. Zatvářil se rozpačitě a řekl: „Tendle rok nic moc, dyž táta přišel vo práci.“ Zeptal jsem se, co se stalo, a on řekl: „Co já vim. Táta říká, že mu jí sebrala pani Thatcherová.“ „Cože, osobně?“ podivil jsem se. Barry pokrčil rameny a řekl: „No jo, náš táta si to aspoň myslí.“

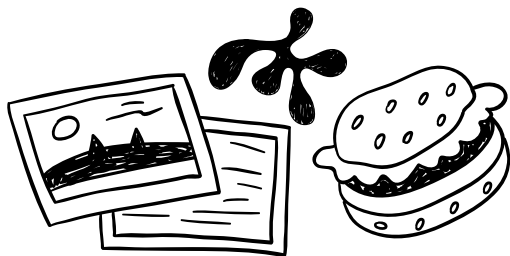
Barry mě pozval k nim domů na hrnek čaje, tak jsem šel, abych mu dokázal, že už vůči němu necítím žádnou zášť z dob, kdy ze mě výhrůžkami tahal peníze. Zvenku vypadal Kentovic obecní domek dost ponuře (Barry říkal, že jim městská rada už léta slibuje opravu plotu, dveří a oken), zato uvnitř byl kouzelný. Všude byly rozvěšené papírové řetězy a skoro úplně překrývaly praskliny ve stěnách a ve stropě. Pan Kent se před Vánocemi vydal mezi lidi a vrátil

se s pořádnou větví, natřel ji lesklou bílou barvou a strčil do prázdné plechovky, která po ní zbyla. Podle mého názoru větev velice účinně nahrazovala vánoční stromek, ale paní Kentová smutně řekla: „Vážně to není ono, když si vezmeš, že tohle tu máme jen proto, že si nemůžeme dovolit opravdický plastový stromek.“ Chystal jsem se říct, že jejich improvizovaný stromeček odpovídá duchu modernismu a nových technologií, ale radši jsem držel pusu.

Zeptal jsem se Kentovic dětí, co dostaly k Vánocům. „Boty,“ řekly. Tak jsem je musel jako obdivovat. Nic jiného mi nezbývalo, protože mi je pořád strkaly pod nos. Paní Kentová se smála a řekla: „A my s panem Kentem jsme si navzájem nadělili cíga!“ Dobře víš, můj milý deníčku, že kouření neschvaluji, ale chápal jsem jejich potřebu mít o Vánocích nějaké to potěšení, takže jsem jim neuštedřil svou obvyklou protikuřáckou přednášku.

Už jsem se nechtěl na nic ptát a zdvořile jsem odmítl nabízené vánoční pečivo. Z místa, kde jsem seděl, bylo vidět do jejich prázdné spižírny.

Cestou domů jsem si lámal hlavu, jak to moji rodiče udělali, že mi dokázali pořídit slušné vánoční dárky. Pan Kent i můj otec jsou koneckonců nevinnými oběťmi věku robotů, který dává přednost strojům před lidmi.

Odpovědi se mi dostalo, hned jak jsem vešel zadními dveřmi domů. Otec zrovna říkal: „Z čeho si, Pauline, kčertu myslíš, že splatím příští debetní účet?“ Matka řekla: „Bude-me muset něco prodat, Georgi. Ať se stane cokoli, musíme si udržet aspoň jednu kreditní kartu, protože jenom z podpory a sociálních dávek se žít nedá!“

Takže vánoční hojnost v mé rodině je jako tenká dýha. Měli jsme ji na dluh.

Odpoledne jsme zajeli k babičce na sváteční posezení. Hlasitě se cpala dortíky se šlehačkou a přitom si trpce stěžovala na Štědrý den, který strávila v klubu důchodců. „Věděla jsem, že tam nemám chodit,“ řekla. „Ten špinavý komunista Bert Baxter se nechutně opil likérovou bonboniérkou a při zpěvu vánočních koled nahrazoval správná slova sprostárkami!“

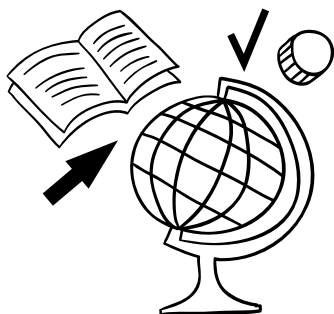
„Mělas jít k nám, mami, přece jsem tě zval!“ řekl otec.

„Pozvals mě jen *jednou*,“ ohradila se babička, „a stejně tam byli Sugdenovi.“ Po téhle poslední poznámce se matka urazila. Sama sice svou rodinu pokaždé kritizuje, nesnáší ale, když to dělá někdo jiný. Návštěva skončila tragicky, když jsem rozbil talíř s vrbovým vzorkem, který měla babička léta. Víím, že mě má babička ráda, musím ale poznamenat, že při téhle příležitosti mě div nezavraždila pohledem. „Nikdo nikdy nepochopí, co pro mě ten talíř znamenal!“ řekla. Nabídl jsem se, že posbírám střepy, ale odstrčila mě smetáčkem. Odešel jsem se uklidnit do koupelny. Po dvaceti minutách zabušila matka na dveře slovy: „Vylez, Adriane, jede se domů. Babička zrovna řekla tvému otci, že si za to může sám, že přišel o práci.“ Když jsem procházel obývacím, ticho mezi otcem a babičkou se dalo krájet jako bochník chleba.

Když jsme projížděli kolem Pandořina domu, všiml jsem si, že barevné žárovky na jedli před domem svítí, takže jsem požádal rodiče, aby mě vysadili. Pandora byla nejdřív

nadšená, že mě vidí. Pořád básnila o dárku, co jsem jí koupil (zlatý náramek ze samoobsluhy Tesco za 2 libry 49 penčí), ale po chvíli trochu ochladla a začala vykládat o vánočním večírku, na kterém byla. Často se zmiňovala o nějakém klukovi, který se jmenuje Crispin Wartog-Lowndes. Pochopil jsem, že je to přeborník ve veslování a že Pandoru na Štědrý den převezl přes jakési jezero. Přitom citoval z děl P. B. Shelleyho. Podle Pandory byla nad jezerem mlha. Uchýlil jsem se do tiché, žárlivé zlosti a představoval si, jak strkám aristokratický obličej Crispina Wartoga-Lowndese pod jezerní hladinu a držím ho tam tak dlouho, dokud nezapomene na Pandoru, na Vánoce i na Shelleyho. Šel jsem si lehnout až v jednu, vyčerpaný z přemíry emocí. Jak jsem tak ležel ve tmě, po pravdě řečeno se mi oči zalily slzami; zvlášť když jsem si vzpomněl na prázdnou spíž u Kentů.

DOPISY MOLE / MANCINI

1. ledna 1985

Odesílatel:
Hamish Mancini
196 West Houston Street
New York, N.Y.

Čau Aidy!

Se vede, hochu? Co bedáry... eště máš vobličej jak měsíční krajinu? Nic se neboj, mám lék. Na noc si dávej na ksicht mrtvou žábu. Máte v Anglii žáby? Má tvoje máti mixér? Prima, tady je návod:

1. Najdeš mrtvou žábu.
2. Strčíš ji do mixéru. (Horor, ale nemusíš se dívat.)
3. Zmáčkneš tlačítko a necháš běžet 30 vteřin. (Taky si můžeš zacpat uši.)
4. Výslednej sliz naleješ do sklenice.
5. Umeješ mixér, jasný?
6. Večer těsně před spaním (nejdřív si vyčisti zuby) si tu hmotu naneseš na vobličej. Funguje to! Já mám teďka pleť jak dětskou prdelku. Hele! Bylo fakt super číst Tvůj deník, i když se vo mně tu a tam nezmiňuješ moc lichotivě. Stejně, starej brachu,

vodpouštím ti, poněvadž věřím, žeš byl krapet mimo, kdyžs to psal. A mám náký otázky.

1. Co znamená zkratka KSPKVZ?
2. Kdo je Malcolm Muggeridge?
3. Co jsou proboha „T. V. trenýrky“?
4. Jsou Morning Star komoušský noviny?
5. Kde je Skegness? Co je skegnesský špalek?
6. Dělat na někoho „V“? Jako válečný vůdce Churchill?
7. Kuba... to je jídlo, nebo co?
8. Woodbinky? Bert Baxter kouří něco dřevěnýho?
9. Rodinné přídavky... to je nějaká charita?
10. Kevin Keegan... kdo je to?
11. Kreditka... co je to?
12. Yorkshirský puding... co je to?
13. Budova rozhlasu? A jakýho?
14. Kolik je 25 pencí v přepočtu na dolary?
15. Tyčinka Mars je cukroví?
16. Sainsbury's je nějaký hypermarket?
17. Co je ONZ, něco jako nemocnice pro zvířata?
18. Co má být GCE?
19. Řek' bych, že si umím domyslet, jak vypadá časopis Velký a silný... Ale co takhle pár podrobností, brácho?
20. Bovril – to zní děsně! Jak to chutná?
21. Klub důchodců... To u vás důchodci hrajou kopanou?
22. Sociální služby?
23. Pihovatý Ríša... božíčku! To je nějaká pohlavní choroba?
24. Je „nápravné zařízení“ vězení?
25. Tys koupil matce „Mon chéri“? Copak ona čte francouzsky?
26. Kde je Sheffield?
27. Co je Habitat?
28. Rádio Čtyři... to je nějaká lokální stanice?
29. Co je matura?
30. Donašeč? Nosí vám nákup?

SUE TOWNSENDOVÁ

31. Noddy? Taková ta figurka s autíčkem?
32. „Sociální zabezpečení“... to je něco jako náš systém podpory?
33. Sir Edmund Hillary... nějaký Tvůj příbuzný?
34. Alma Coganová... zpěvačka?
35. Zázvorové pivo... opil ses po tom?
36. Co je kaštánek?
37. Váš pes byl NEBD... co je nebo bylo NEBD?
38. Kdo je nebo byl Noël Coward?
39. Co je BUPA?
40. Co jsou „wellingtonky“?
41. Kdo je Tony Benn?
42. Ropa... to myslíš naftu?
43. „Poslouchat Archerovy“... to jsou jako vaši sousedi?
44. Je družstvo Co-op podnik, který říděj komouši?
45. Je DPH náká daň?
46. Píšeš, že někdo jedl čapátí? Copak to není nějaký váš pozdrav?
47. Růž? Myslíš rtěnku?
48. Je vlčák německý ovčák?
49. Co je rasta?

Pošli mi informace brzo,

Tvůj napnutý starý kámoš
Hamish

P. S.: Máti je na klinice Betty Fordovy.

Vede si dobře, už jí vyléčili všechno kromě kleptomanie.

Leicester
1. února 1985

Milý Hamishi,

děkuji za Tvůj dlouhý dopis, ale až budeš psát příště, zkus prosím nalepit na obálku známky. Ty jsi bohatý, ale já chudý, a nemůžu

si dovolit dotovat Tvé písemné výtvary. Dlužíš mi dvacet šest penčí. Pošli je prosím obratem.

Pokud jde o mou pleť, nejsem na tom tak zoufale, abych si na obličej musel plácát žabí pyré. Po pravdě řečeno, Hamishi, Tvoje rada byla nechutná a odpudivá, a matka stejně nemá mixér. Úplně přestala vařit. Otec a já si sháníme jídlo, jak se dá. Jsem rád, že se Ti líbil můj deník, i když Ti rada věcí nebyla jasná. Pro Tvé poučení příkládám vysvětlivky.

1. KSPKVZ je Královská společnost pro prevenci krutosti vůči zvířatům.
2. Malcolm Muggeridge: jeden starý intelektuál, který je pořád v televizi. Něco jako váš Gore Vidal, jenom má víc vrásek.
3. „T. V. trenýrky“ – takové, které se nosí na tělesnou výchovu.
4. Ano, Morning Star jsou komunistické noviny.
5. Skegness je přímořské letovisko, kam jezdí proletariát. Skegnesský špalek je takový dlouhatánský cucavý bonbon.
6. Dělat „V“ znamená: „Trhni si nohou!“
7. Kuba: rýže vařená s houbami.
8. Woodbinky: krátké, smrtácky silné cigarety.
9. Rodinné přídavky: malá částka, kterou platí vláda rodičům všech dětí.
10. Kevin Keegan: geniální fotbalista, dnes už na penzi.
11. Kreditka: plastická kreditní karta, můžeš s ní platit.
12. Yorkshirský pudíng: vaječný svítek, příloha k masu.
13. Budova rozhlasu: hlavní sídlo stanice BBC.
14. Vypočti si to sám.
15. Tyčinka Mars: ano, je to cukroví, a chutná skvěle.
16. V Sainsbury's nakupují lidi jako učitelé, faráři a tak.
17. ONZ: Ošetřovna nemocných zvířat. Místo, kam chudí lidé berou svá nemocná zvířata.
18. GCE jsou zkoušky na britských středních školách.
19. Velký a silný: jedno číslo Ti posílám. Schovej ho před matkou.
20. Bovril: výživný výtažek z masa v tekuté podobě.

21. Klub důchodců: středisko pro vrásčité starce od 65 výš.
22. Sociální služby: vládní systém na pomoc v nouzi, neštěstí a chudobě.
23. Pihovatý Říša: anglický puding s rozinkami. Tvé sexuální nárážky na můj oblíbený puding jsou nanejdůležitější.
24. Nápravné zařízení: vězení pro mladistvé.
25. Mon chéri: bonbóny s třešní uvnitř.
26. Sheffield: najdi si ho na mapě.
27. Habitat: obchodák, kde se prodává laciný moderní nábytek.
28. Rádio Čtyři: jedna ze stanic BBC, přináší masám britských posluchačů kulturu, zprávy a umění.
29. Matura čili maturita: viz GCE.
30. Donašeč: krysa, která dává policii informace o protizákonných činech.
31. Noddy: literární postava z dětství. Nemůžu ho ani cejtit.
32. Podpora: sociální zabezpečení. Ano, je to stejné.
33. Sir Edmund Hillary: první chlapík, co vylezl na Everest.
34. Alma Coganová: zpěvačka, bohužel už mrtvá.
35. Zázvorové pivo: nealkoholický nápoj. Popíjejí ho hlavně staré babky.
36. Kaštanek: kulatá lesklá hnědá věc. Plod kaštanu obecného. Britské děti je navlékají na provázky a potom vedou bitvy, při nichž se trefují jedním kaštánkem do druhého. Dítě, jehož kaštan se rozpadne, prohrává.
37. NEBD: armádní výraz. Znamená „nepřítomen bez dovolení“.
38. Noěl Coward: vtipálek, zpěvák, dramatik, herec, autor písní. Zeptej se matky, nejspíš ho znala.
39. BUPA: soukromá lékařská služba, něco jako Modrý kříž.
40. Wellingtonky: gumové holínky. Nosí je královna.
41. Tony Benn: bývalý aristokrat, teď horlivý socialistický politik.
42. Ropa: no jo... jasně... nafta.
43. „Archerovi“: rozhlasový seriál z anglického venkova.
44. Družstvo Co-op: řetězec obchodů řízený podle socialistických zásad.

45. DPH: daň. Metla drobných podnikatelů.
46. Čapátí: žádný pozdrav. Je to indická chlebová placka!
47. Růž: klidně tomu říkej rtěnka, když chceš. Já tomu říkám růž.
48. Vlčák: ano, jinak také německý ovčák, budí hrůzu bez ohledu na to, jak se mu říká.
49. Rasta: stoupenec rastafariánské víry. Členové jsou zpravidla černoši. Nosí vlasy do zčuchaných pramínků (copánků) a kouří nelegální substance. Složitě si potřásají rukama.

Hele, Hamishi, teď jsem právě u konce s trpělivostí. Jestli ještě něčemu nerozumíš, obrať se prosím na slovníky a encyklopedie. Zeptej se matky nebo nějakého kolemjdoucího anglofila. A prosím Tě! Prosím! Pošli mi deníky zpátky. Byl bych strašně nerad, kdyby padly do nepřátelských, případně komerčních rukou. Mám strach z možného vydírání; jak víš, moje deníky jsou plné sexu a skandálů. Prosím Tě ve jménu našeho pokračujícího přátelství: vrať mi mé deníky!

Měj se, Hamishi,

*Tvůj důvěřivý, pokorný a oddaný služebník a přítel
A. Mole*

DOPIS DO BBC

Leicester

14. února

Milý pane Tydemane,
posílám Vám, jak jste mne žádal, svou poslední báseň. Napište
mi prosím obratem, budete-li mít zájem zmíněnou báseň odvy-
sílat. Telefon nám odpojili (už zase).

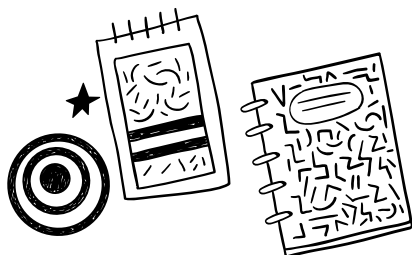
S úctou Váš pokorný a oddaný služebník

A. Mole

VIBRACE

Pandoro

jsem pouhý jinoch
moc jsem nevyrost
(plet samý dólík)
Přesto! Vyslyš mou posedlost
Ach, děvče úchvatné
s pletí mladé břízy
jež nejraděj řešíš hádanky a kvízy
pohlédni sem
kde stojím já
vibrující
jak žláza naběhlá
A. Mole

ADRIAN MOLE NA „PIRÁTSKÉM RÁDIU ČTYŘI“

Umění, kultura a politika

Srpen 1985

Rád bych poděkoval BBC za pozvání, abych k vám promluvil na Rádiu Čtyři. Už bylo na čase, aby dali po ránu trochu kultury. Ještě než doopravdy začnu, rád bych jen ujistil své rodiče, že jsem dorazil v pořádku.

Ahoj mami. Ahoj tati. Cesta vlakem byla dobrá. Ve druhé třídě bylo nabitě, tak jsem šel do první, posadil se a předstíral, že jsem na hlavu. Naštěstí prý má blázna v rodině i průvodčí, tak se slitoval a odvedl mě na sedátko ve služebním voze. Jak víte, jsem normálně introvert, takže předstírat hodinu a dvacet minut, že jsem extrovertní šílenec, mě docela vyčerpalo a byl jsem rád, když jsme si to přisupěli do obrovité jeskyně nádraží sv. Pankráce. Tedy, abych byl úplně upřímný, vlak tam nepřisupěl, protože, jak víš, tati, supící parní lokomotivy se přestaly užívat a zůstaly dnes jen erotickou představou v myslích fandů na vláčky.

Každopádně jsem si vzal taxíka, jak jste mi radili, černé auto s vysokou střechou. Nastoupil jsem a řekl: „Zavezte mě do BBC.“ Řidič řekl nevrlým tónem: „Do kterýho BBC?“ Málem jsem řekl: „Váš tón se mi nelíbí, pane,“ ale kousl jsem

se do rtu a řekl: „Dnes ráno mluvím na Rádiu Čtyři.“ „Klika, že s vaším vobličejem nejedete do televize,“ opáčil. Určitě narážel na ty kousky zeleného toaletního papíru, které zůstaly přilepené na místech, kde jsem se pořeзал při holení. Nevěděl jsem, co na jeho krutou poznámku říct, tak jsem mlčel a jen jsem sledoval taxametr, jak jste mi radili. Ani tomu, mami, nebudeš věřit, ale stálo mě to dvě libry a čtyřicet pět pencí! Já vím – hrůza, že jo. Dvě libry pětáctýřicet pencí! Dal jsem mu dvě librové bankovky a kovový padesátník a řekl jsem mu, aby si nechal drobné. Nemůžu opakovat, co řekl *on*, protože tohle je Rádio Čtyři, a ne Rádio Tři, ale mrštil svým pětipencovým spropitným na ulici a jak odjížděl, křičel za mnou příšerné věci. Celou věčnost jsem se pak plazil po chodníku a určitě vás potěší, že jsem tu pětipenci nakonec našel.

Chlapík v generálské uniformě mi zahradil cestu do obrovské vstupní haly Budovy rozhlasu. „Čípak ty jseš, mladěj?“ řekl. „Jsem Adrian Mole, autor *Deníků* a mladý filozof,“ odvětil jsem dost chladně (protože ani jeho tón se mi moc nelíbil). Obrátil se k jinému generálovi, vlastně, když o tom tak přemýšlím, mohl to být nejvyšší generál, protože tenhle druhý generál vypadal tak nějak noblesně, ale současně ustaraně. Tak jako tak, ten první generál vykřikl: „Podíval by ses, prosím tě, na seznam, jestli tam nenajdeš Molea?“ Ten druhý generál odpověděl (kultivovaným hlasem, takže to musel být nejvyšší generál): „Ano, nějakého Molea tady mám. Studio B 198.“ Než jsem se vzpamatoval, objevil se po mém boku takový sušinka starý zřízenec a odvedl mě do grandiózního výtahu. Potom, když jsme vystoupili z výtahu – který byl mimochodem dvakrát tak velký jako můj pokoj –, mě vedl poničenými zalomenými chodbami. Bylo to jako na ministerstvu pravdy z té knihy George Orwella, co se jmenuje 1984. Žádný div, že zdejší diskjockeyové dorazí do práce vždycky pozdě.